

majd, valamikor... Elveink szerinti igyekezetünk akkor is érték, ha nem nyomjuk rá folyton a Bokor bélyegzőt. Itthon az anyatejjel és a vízcappal is ezt kapta és kapja a nép. Túl azon, hogy szülőkként egymást nagyon vigasztaljuk szerény hatásfokunk miatt, van-e egyéb tenni valónk? Gyerekeink barátkoztatásának rendezvényi palettája szinte teljesen kimerül a BNT-vel. A régiós majálisok, nyitott lelkigyakorlatok, nagyheti imádkozások, túrák és táborok... bizonyára vannak. A Tájék mégsem zsúfolódik tele meghívásokkal, hírekkel. Elég nekem a magam ága-boga, régiója? Elég. Nekem igen, de gyermekeinknek ez nem elég. Plusz szolgálat? E nélkül csak a csodavárás marad.

Nemzedékváltás folyamatos életjelenség. Ennek tudatos kezelése megmenthet attól, hogy közös dolgainktól elidegenedjenek az utánunk jövők. Mi is, magunkénak érezve Jézus ügyét, úgy feszültünk neki a munkálkodásnak, mintha csakis rajtunk fordulna az Ország ... E nélkül a megtérés és „mi” tudat nélkül hogyan lehet bezsongani? Bezsongtunk Jézusért, együtt, ugyanakkor valakikkel szemben. Minden valamire való generáció akkor érzi magáénak Jézus ügyét, ha nem spórolja meg a maga személyenkénti megtérését. Mást és másként látnak? Fiatal korunkban mi ugyanígy voltunk. Nagy kérdés: hogyan lehetne megőrizni a közös evangéliumi fix pontjainkat, és emellett elfogadni az új szelek erőit? Külön régióba került az ifjúság... Ifjúsági régió is egyszer megöregszik... Nem a genetikai, területi rendeződés a jövő? Ilyen alapon kellene felnőtt és öreg és agg régióknak is lenni? A fiatalság mindig is együttműködött a szakcsoportokban, korcsoportai rendezvényeikben eddig is, ezután is így lesz...remélhetjük. Ahol megoldható, ott szorgalmaznám a fiatal közösségvezetők genetikai alapközösségbe járását, mint „felvevő” közösségbe, ahol más közösségvezetőkkel is együtt lennének. Nekem nagyon sokat segített annak idején is, hogy összeadódtak tapasztalataink és meglátásaink. A jelenlegi törésvonalat lassan fel kellene oldani. Legalább egy átnevezéssel: 2-es régió (ahol sok fiatal van...ahol holnapután kevésbé fiatalok is lesznek...). Organikusan ez azt jelenti, hogy ahol élünk, ott Élünk elsősorban. A baráti, személyes/genetikai/ közösségben vagyunk, élünk. Vegyes korosztályban, sokféle talentummal, sokirányú kapcsolati lehetőséggel. Az élet azt mutatja, hogy pl. gyermekeink felnövekedésével, kiházosodásával nemhogy a távolság nőne, inkább sajátosan mélyül a kapcsolat az egymásra utaltság, a kölcsönös segítségnyújtás jegyében. Ebben lehetséges, hogy ráérünk lépni, de érdemes megfontolni az életjelenség ide vonatkozó szempontjait.

Befejezésül... Bokros közhelyeket olvashattatok. Semmi új nem hangzott el. Ismétlések, túlbonyolítások fordultak elő. Mégis! Ha most olyan történelmi helyzetben vagyunk, hogy nem jön szél a vitorlánkba, akkor elő az evezőket! Mindenkinek kötelessége megtalálni a maga evezőjét, mellyel méltóvá teheti a Bokrot arra, hogy organikusan, élő szervezetnek mondhassuk magunkat. „A bölcs ember nem elraktároz, hanem visszatükröz.”-

írja Lao-Ce. Annyi kincset elraktároztunk már és oly keveset sikerült eddig visszatükrözni, mint Bokor. Kifelé való „szűkmarkúságunkon” segít, ha belső kapcsolatainkat tovább rendezzük, mintegy folytatva az elmúlt évek zsinatolását. Tamás evangéliumának figyelmeztetése szolgáljon buzdításunkra: „Ha nem teszitek, amit tudtok, olyan az, mintha a háztetőre tennétek a lámpást, nem a szobába.”(Tamás ev. 156,2) v.ö. Mt 5,15-16.

2014 októberében, Náci.

VINCZE ANIKÓ

NAGYMAMÁNK

Bár rendkívül nehéz életúttal áldotta meg a sors, felnőttként visszagondolva úgy látom, feltétel nélküli, soha meg nem rendülő hite segítette át a nehéz, sokszor emberpróbáló élethelyzeteken.

Világéletében mozgékony, dolgos teremtés volt. Nem volt az a tyúkanyó típusú nagymama, sokkal fontosabbnak tartotta, hogy tevékenyen részt vegyen, illetve minél hasznosabbá tegye magát kiterelvényesedett családjának mindennapi életének szervezésében, a „napi menet” lebonyolításában, minthogy „csak” üldögéljen, beszélgessen unokái körében, újabb és újabb meséket szöjön. Mégis kaptunk tőle egy szép hosszú, rímes, verses mesét, amit nagyon szívesen hallgattunk.

Élete utolsó 17 évében nálunk lakott – attól fogva napi rendszerességgel besegített a háztartási munkálatokba. Mosogatott, főzött vagy takarított – ahogy az élet éppen diktálta.

Emlékszem, hosszú éveken át minden este elkészítette másnapi uzsonnánkat. Reggel iskolába indulás előtt mindenki elvehette a konyhaasztalról a születési sorrendben elhelyezett, becsomagolt uzsonnáját. (A sorrendiség egyébként az egyes uzsonnaadagok mennyisége alapján is eldönthető volt.)

Nagyon érzékeny lélekkel áldotta meg a Jóisten, egész fiatalon kipróbálta magát a szobrászkodásban, tizenévesen már verseket írt, potrékat, tájképeket, csendéleteket rajzolt-festett. Fiatalkori szobrai a mai napig a nappali részét képezik. A versírást élete végéig művelte. Régi, elsárgult papírokon, valamikor írógéppel megírt, féltve őrzött verseit 80. születésnapjára újragépeztük, kinyomtattuk és házilag bekötöttük.

Gyerekkori emlékem, hogy régi Singer varrógépe mellett mindig ott tornyosultak a toldozásra-foldozásra váró gyerek nadrágok, ingek, blúzok, szoknyák, zoknik. A harisnyákat rendkívüli kezűgyességgel és precizitással tudta újrastopolni. Nekünk is megpróbált varrás-horgolás-hímzés tudásából valamennyit átadni. Sokat hímeztünk, kis, tenyérynyi nagyságú „terítőket” horgol-

tunk. Gyerekként nagy élmény volt, hogy saját kézimunkánkkal díszíthettünk egy-egy asztalt, polcot.

Nagyon szeretett olvasni, életében rengeteg könyvet olvasott. Misére élete vége felé nem nagyon tudott eljárni, de mindig nagy örömet szerzett neki, ha váratlanul betoppant Havasi Gyuszi bácsi, és kis családi körünkben „rögtönzött” misét mondott.

Nagyon szívesen látogatta az éveken át nálunk zajló, Halász Bandi bácsi által vezetett alkoholamentő lelki gyakorlatok keretében tartott előadásokat, beszélgetéseket. A körimák során olykor egy-egy versben foglalta össze gondolatait.

Szívesen elbeszélgetett a résztvevőkkel, egyiket-másikat esetleg behívta a szobájába is, hogy félrevonulva, nyugodtan tudjanak eszmét cserélni – talán ez is segített egy-egy, az alkohol fogságába esett embernek, hogy jobban megnyílhasson, és elmondhassa mindazt, ami a szívét nyomta és amit talán nagyobb körben nem tudott vagy nem mert volna elmondani - pedig nagy szüksége lett volna rá.

Mozgalmas élete mellett mindig szakított időt az elmélyülésre. Mindennapos serénykedését mindig esti imával zárta. Előttem van, ahogy – estefelé benyitva a szobájába – az ablaka előtt áll, tekintete a csillagos égboltot fürkészi, a holdvilágban gyönyörködik és esti imáját rebegi.

Férjét 3 év házasság után veszítette el, egyetlen kislányát, saját idős, beteg szüleit és beteg testvéreit maga gondozta, egyedül gondoskodott egy 5-6 fős háztartásról. Élete utolsó napjaiban sokat emlegette férjét, várta már a találkozást vele.

Úgy élte a napjait, hogy bármikor készen legyen elmenni. Mindig azért imádkozott, hogy ha mennie kell, akkor máris indulhasson - senkinek terhére ne legyen, ha már nem tud aktívan részt venni a mindennapokban. Sosem volt az az „elhagyom magam”-típus, ezért nagyon nehezen fogadta el, hogy utolsó két hónapját ágyhoz kötve kellett töltenie, és hogy rá volt szorulva családjára segítségére. Csak szolgálni szeretett – sosem várt viszontszolgálatot. Abban a két hónapban egymást váltva éjjel-nappal mellette voltunk – ha lehetett, beszélgettünk vele, felolvastuk a verseit, ha kellett, csöndben együtt voltunk vele. Nekem személyesen nagyon sokat jelentett ez az intenzív együttlét.

Az évek előrehaladtával egyre romlott amúgy is rossz látása, utolsó 1-2 évében már nem tudott írni-olvasni. Legutolsó versét, a „Miatyánk”-ot nekem diktálta le 2000. tavaszán.

Miatyánk

Miatyánk, aki a mennyekben vagy,
Akit az ember hányszor megtagad,
Szenteltessék meg, Atyánk, a Neved,
Ne fordítsd el tőlünk tekinteted.
A Te Országod, Atyánk, jöjjön el,
Ott béke van, s az öröm ünnepe,
Itt robbantás van, gyűlölet, gyilok,
S ököl, amelyben lázadás lobog.
Ott béke van, s az öröm ünnepe,
A Te Országod, Atyánk, jöjjön el.
Az akaratod mindig meglegyen,
Amint a mennyben, éppúgy idele.
Akaratod a tízparancsolat,
S benne: szeresd felebarátodat!
Ne öld, ne lopd, s hamis tanú se légy,
Hogyha valaki ezzel lép elé.
Ez akarat, egy szeretetsugar,
Bárhol lennél is, mindig megtalál.
S csak tőled függ, hogy kincs vagy, vagy selejt,
De ha megbánod, sugarába rejt.
Üres asztalnál éhen maradunk,
Kihez mehetnénk máshoz, mi Urunk?
Pecsenyét kérjünk? Az is mit sem ér,
Ha nincs mellette a falat kenyér.
A mindennapi kenyérünket add meg ma nekünk,
Mi gondviselő, örök Istenünk.
De hány ember van, aki éhezik,
Darab kenyérré sem jut már nekik.
Tengerben csepp, de csak segít talán,
Kenyerem felét adjad nekik, Atyám.
Hogy vétkeinket megbocsásd, Atyánk,
Feltételt szabtal ehhez mireánk:
"Hogy megbocsássam a Te vétkeid,
Te is bocsásd meg másnak vétkeit!"
"Dehát a szomszéd, látod, hogy milyen!"
"Magadba nézz csak! Nem vagy tán ilyen?"
Ne ítélkezz, mert ehhez nincs jogod,
Magadban keressed előbb az okot!"
A kísértésbe ne vigyél, Urunk,
Hiszen tudod, mily esendők vagyunk.
Szemedbe nézni hányszor nem tudunk,
S látod, a gonosz hogy les mireánk,
Csak tőle ments meg minket, Miatyánk!

Amen.

